No. 114. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 22 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— In Turnowitz (Opper-Silezië), alwaar voor eenige weken, een fanatiek gepeupel het leven van *Ronge* bedreigde, heerscht sedert dien tijd eene zoodanig gevaardreigende verbittering tegen de aldaar wonende Duitsch-Katholijken, dat uit Patschkau eene afdeeling huzaren, in versnelde marschen, derwaarts heeft moeten oprukken, om de bedreigde publieke orde te verzekeren.

ENGELAND.

— *Tom Pouce* is onttroond: hij meet 35 Engelsche duimen, en nu treedt, zegt de *Morning-Post*, een dwerg op, die niet hooger is dan 34 duim. Die Lilleputter is bijna 15 jaren oud, en behoort tot eene onbemiddelde familie in Sommersetshire; hij is in houding en manieren bevalliger en meer welgemaakt dan *Tom Pouce*.

BELGIE.

— Men leest in den *Vaderlander*:

De armoede en het gebrek in de gemeenten van Vlaanderen zijn schrikbarend en worden dagelijks meer en meer onverdragelijk. Om maar een enkel staaltje hiervan te melden, zullen wij slechts eenige regelen hier afkondigen, die een onzer stadgenooten ons behandigd heeft:

Over eenigen dagen, was een meisje van Gent, haren broeder, op twee uren afstand van deze stad, langs den weg van Audenaarde, gaan bezoeken, en vond aldaar niets anders te eten, des morgens, des middags en des avonds, dan rogge-meel in water geroerd. Sedert negen dagen hadden de vader, de moeder, en de drie jonge kinderen nog niets anders genuttigd. Dit meel had de man van een boer bekomen, en moest voor hetzelve nog verscheidene dagen werken en slaven.

Nu, dit huisgezin bestaat uit treffelijke lieden, die hunnen nood niet durven klagen, en beschaamd zijn om te bedelen. Talrijk is het getal van dergelijke huisgezinnen die geenen stuiver daags kunnen verdienen, en, tot volmaat van ellende, de aardappelen die zij geplant hebben, zien verrotten. Wat gaat er van die ongelukkigen worden. Hoe moet het gesteld zijn met de jonge kinderen die onophoudelijk van honger schreeuwen, en aan welke men ter naauwernood een stukje brei in de b pd kan steken?

NEDERLANDEN

'sGRAVENHAGE, den 17. September. Eergisteren hebben hier aan de aardappelenmarkt eenige ongeregeldheden plaats gehad. Een schipper uit Delft was met aardappelen gekomen, die hij tegen betrekkelijk geringen prijs verkocht en waarvan hij veel aftrek had. Intusschen hadden eenige lieden dezelve beproefd en het bleek, dat zij in vergaanden staat van aansteking en verrotting waren. Hieruit ontstonden hevige woordenwisselingen, die spoedig tot dadelijkheden overgingen; men vorderde het betaalde geld terug, de koopman vond zich genoodzaakt te gehoorzamen; en, ware het niet, dat de policie tijdig tusschenbeide ware getreden, men zou welligt ergere gevolgen te vermelden hebben, want eene groote volksmassa, in opgewonden staat verkeerende, gaf luide blijken van ontevredenheid en driftsvervoering over dergelijke handelwijze. De schipper verdedigde zich, volgens sommigen niet ten onregte, daarmede, dat de stads-keurmeester zijne waar had goedgekeurd.

UTRECHT, den 17. September. Men verneemt, dat de Utrechtsche vrijmetselaarsloge *Ultrojectina* een schip heeft doen uitrusten naar Ierland, ten einde aldaar met aardappelen bevracht te worden, welke tot een weldadig doel zullen worden aangewend.

's HERTOGENBOSCH, den 17. September. Wij vernemen met genoegen dat het provinciaal bestuur van Noord-Braband de gemeente-besturen heeft aangeschreven, om hen uit te noodigen, de behoeftigen werk te verschaffen ten koste der gemeente. Wij juichen den maatregel toe; hij zal bij ieder weldenkend mensch bijval vinden.

(*De Tyd.*)

GOES, den 18. September. De oogst van rogge, gerst, tarwe, haver en erwten, welke juist ter goeder ure en bij goed weder begonnen was, is in drie weken, waarin het weder voortdurend goed bleef, alhier voor verre het grootste deel binnengekomen, en heeft bijna niets geleden. Dit is in de bestaande omstandigheden, dankbaar op te merken, vooral, daar er nu weder overvloedige regens vallen. Het beschot en de kwaliteit der vruchten, zijn mede voldoende.

MIDDELBURG, den 19. September. Door den Staatsraad Gouverneur dezer provincie is, op den 2. dezer, eene uitnoodiging en aanmaning aan al de stedelijke en gemeente-besturen in dezelve gerigt, om, elk in den zijnen, de noodige maatregelen te nemen of voor te bereiden, opdat, bij de plaats hebbende mislukking van den aardappelenbouw, gedurende het aanstaande saizoen, een genoegzamen voorraad van andere levensmiddelen voorhanden of verkrijgbaar zij, ten einde, tegen redelijke prijzen, te kunnen worden bestemd ten gebruike van de behoeftigen en arme lieden, welke, ten gevolge van de voormelde mislukking, buiten staat zullen zijn om met hunne eigene middelen zich voldoend voedsel te kunnen verschaffen. Men kan vertrouwen, dat aan deze aanmaning gereedelijk zal worden voldaan, en de kommerlijke vooruitzigten van de mindere volksklassen daardoor zullen worden afgewend.

GEMENGDE DINGEN,

Te Madrid zijn een paar opstandjes gedempt; eenige burgers welke zich er mede gemoeid hebben zijn gefusilleerd. — Eenige propheten voorspellen dat het Nederlandsch volk zich dezen winter voortreffelijk zal kunnen oefenen in het hongerlijden. Men ziet eene wet te gemoet, waarbij veroorloofd zal worden zijn nood aan zijn buurman te vertellen. — Werk! schreeuwt het volk; eerlijke verdiensten en geene aalmoezen! — Sommige aristocrátische dames te Middelburg achten den grond te slecht om door hunne voeten betreden te worden; tapijten geleiden van de gaanderij tot in het sierlijke rijtuig. Welk verschil tusschen haar en onzen Goddelijken Verlosser! en toch noemen zij zich Christenen. — De Keizerin van Rusland is liggende door zwakheid, op reis naar Palermo. — De Keizer uit Brussel is naar 's Hage om Zijne Majesteit te schilderen, welke schilderij bestemd zou zijn als presentje voor Koningin Victoria. — De Koningin van Spanje heeft aan de Fransche prinsen twee degens geschonken, waarvan men de lemmers kan oprollen en in eene snuifdoos bergen. — Te Napels heeft men weder een' onschuldigen opgehangen; bij geluk was het slechts een' armen duivel, aan welk soort ook aldaar geen gebrek bestaat. — 1. Oct. groote koolverkooping in 't vorstelijk 's Gravenhage (40,000 stuks.) — Een locomotief van Arnh. naar Utr. is 13 dezer buitensporig geweest. — Naar mate 't brood opslaat slaan de kunsttanden af. — De ellende verspreidt zich in Pruissen als een loopend vuur. — Hier te lande staat zij voor de deur. — De godsdienstige geestdrijverij, domp[la]rij en dweepzucht neemt te Zutphen in het belagchelijke toe. — Engeland tracht het vuur der tweespalt tusschen de Vereenigde Staten en Mexico te smoren; is dus ook al niet consequent, maar het heeft er goede reden voor.

INGEZONDEN STUKKEN.

NEUZEN, 18 September 1845.

Velen zien den winter met bezordheid te gemoet, ten minste naar de gesprekken te oordeelen, en waarlijk niet ten onregte. Maar of bij velen de oorzaak van die bezorgdheid wel zoo zwaar weegt en van harte is, valt zeer te betwijfelen.

Althans dit schijnt niet het geval te zijn bij de meerderheid van het Plaatselijk Bestuur hier ter stede. Onlangs toch was het een punt van deliberatie, bij den Stedelijken Raad, of men de *kermis* alhier, als naar gewoonte, zoude toelaten. Men zegt, dat de meerderheid van ééne enkele stem beslist heeft, dit vraagstuk toestemmende te moeten beantwoorden. Wederom een bewijs, dat de beslissing van eene meerderheid niet altijd *gelukkig* kan genoemd worden. Weldenkenden immers kunnen niet anders dan het toejuichen, dat in sommige gemeenten elders, onlangs nog, die kermissen, wegens den aanstaanden nood, zijn opgezegd geworden.

Sommigen denken, dat de zaak der kermis, door familiebelangen, beslist is geworden, immers eenen grooten invloed daarop hebben uitgeoefend. Een broeder van het hoofd des Ed. Achtb. Bestuurs, de heer C. Steenkamp, is herbergier, wien men zegt, dat het meeste profijt trekt, van deze zoogenaamde jaarmarkt, die in vele opzigten meer gelijkt naar een dol bachanalien-feest. Doch men moet der waarheid hulde doen en bekennen, dat voorleden jaar, door de zaak wat al te sterk te willen pousseren, voor meergenoemden herbergier, de kermis niet den gelukkigsten afloop gehad heeft.

De jaarmarkt wordt intusschen druk bezocht en niets doet vermoeden, dat het in de gedachten der menschen opkomt, dat de penningen, door menigeen zoo zuur gewonnen en thans zoo kwistig wordende weggeworpen, beter hadden kunnen worden besteed, ter aanschaffing van de noodwendigste levensbehoeften, in den aanstaanden dreigenden winter.

Hier ter plaatse kan nu (ongelukkig genoeg) in de kermiskwestie geene verandering meer gemaakt worden; maar welligt kan dit geschrijf andere Plaatselijke Besturen, waar het wezenlijk belang, hunner gemeenten, wat zwaarder op het harte weegt, dan hier het geval is, nog nopen, om die in vele opzigten doelloos gewordene jaarmarkten, ten minste voor dit jaar, waar die anders nog zouden plaats moeten hebben, bij tijds, door de dagbladen te doen opzeggen.

Dixi.

De Aanbevelingsbrief.

De aarde was met een dikke sneeuw overdekt, de wind huilde langs de ontbladerde boomen, en, midden in den dag, waren de velden verlaten.

Eenzaam, volgde een voetganger de heerbaan van Valognes naar Briquebec. Het was een kloeke en jeugdige landman, op wiens gelaat men eene trouwhartigheid kon lezen die het ieder dadelijk aangenaam maakte. Het bleek genoeg aan zijn zondagsgewaad, dat hij niet uitgegaan was om te werken, maar wel om een bezoek in de buurt af te leggen.

Inderdaad, Karel Mérij begaf zich naar het kasteel van de heer de Rabou, wiens hoeve hij verlangde te pachten. Maar talrijk waren zijne mededingers, en zonder de aanmoediging en een aanbevelingsbrief van Meester Rovlas, den notaris te Valognes, had hij niet durven hopen in zijne onderneming te gelukken. — Overigens diende zijn verzoek buiten deze aanbeveling in acht te worden genomen; want, zoo hij maar over een gering kapitaal kon beschikken, daarentegen was hij rijk aan ijver, verstand en eerlijkheid.

Reeds ontwaarde hij in de verte de daken van het kasteel, toen een kermend gekef hem uit eene verlaten steengroef ter oore kwam.

Karel naderde en onderscheidde in de diepte een klein zwart hondje, dat half onder den sneeuw begraven lag. Zoodra het arme beestje hem gewaar werd, hief het zich op zijne achterste pooten en verdubbelde zijn aanroepend gejank. Mérij was met dit natuurlijk medegevoel begaafd, hetwelk ons aanzet om al wat lijdt bij te staan. Nader dacht hij het hondje eener arme buurvrouw te erkennen, welke dit verlies te meer moest treffen, daar het haar eenigste gezel was. Verzekeringshalve riep hij: Brisquet! het beestje kwispelstaarte en verhief nog zijn geblaf. Overtuigd, zocht Karel langs welken weg hij hem genaken kon; hij waagde zich op een soort van draaijend en gevaarlijk voetpad, want door den rijm was de helling glibberig geworden. Hij gleed twee of driemaal vooruit in den sneeuw; eindelijk kon hij Brisquet (die scheen in den kuil te zijn gevallen, want twee pootjes waren gekwetst en hij was bewegeloos van koude) onder den arm nemen en bij middel van de andere hand bovengeklommen zijnde, zettede hij zijnen weg voort naar het kasteel van de heer de Rabou.

Deze, een gewezen onder-admiraal, had zich over weinige maanden in de streek nedergezet; zijn barsche, oploopende, onstandvastige gemoedsaard, stond er echter al bekend. Zijne goedheid zelve was met eene ruwheid omsluijerd die ze vervaarlijk maakte. Hij was ligt geraakt en werd dan ongenaakbaar; met een woord, de gebreken zijns karakters vernietigden als het ware de goede hoedanigheden zijns harten.

Karel, als zijnde daarvan onderrigt, liet Brisquet zorgvuldig in de voorkamer en deed zich van wege Meester Rovlas aandienen. Na een lang vertoeven kwam hem de bediende binnen roepen, maar de stemme van den eigenaar hield hem weder aan de deur staan.

- Dat hem de duivel hale! schreeuwde hij; het is onmogelijk om gerust te ontbijten! ... En zich tot Karel wendende:

- Wel nu! wat nog, wat wilt gij? vroeg hij hem op barschen toon.

- Verschoon mij admiraal, zeide Karel met den voet groetende en terugtredende; ik zal later weder komen.

- Neen, spreek nu, vermits gij daar zijt, hernam de heer de Rabou; gij komt van wege den notaris van Valognes?

- Ja, admiraal.

- En gij brengt mij een brief?

- Hier, is hij.

- De oude zeeman greep hem met eenige vurigheid aan.

- Bij God, ik ben begeerig om te weten of hij de zaak van het boschje heeft opgemaakt, mompelde hij... Ik zal geen rust hebben voor dat de akte van verkoop zal geteekend zijn. Intusschen had hij den brief geopend, begon hem te lezen en doorliep hem in de vlugt.

- Wat, niets! riep hij, toen hij aan de handteekening gekomen was; God vergeef mij!... hij heeft er niet aan gedacht!... hem hale de duivel! ... die notarissen zijn alle dezelfde. En hij heeft u gezegd?

- Niets, admiraal.

- Gij hebt geen ander schrift?

- Geen!

- En ik betrouwde mij op hem! riep hij, dat hem de duivel hale! ik moest de zaak zelfs behandelen. Nu ik zal het doen..., ja... ik ga nog op het oogenblik tot den baron. Doe inspannen, Jan.

- De bediende ging uit en de admiraal begon langs de zaal heen en weer te wandelen, den notaris bij voortduring verwenschende.

Karel stond op gloeijende kolen: hij draaide zijn hoed tusschen zijne vingers en wist niet of hij spreken of heen gaan moest, wanneer hij de heer de Rabou weder in het oog viel.

- Wel nu! en hij dan, riep de zeeman, van waar komt hij om zich hier te ontdooijen?

Mérij wendde de oogen naar zijne voeten en bemerkte niet zonder angst dat de sneeuw, waar hij zich in de steengroef had mede bedekt, door de hitte der zaal gesmolten was en het kostelijk tapijt dat den grond bekleedde, had bevuilt. Hij week naar de deur toe, maar te laat.

- De duivel hale hem! riep de admiraal, zijn gewoonlijke vloek natuurlijk te plaatsen vindende. Waarom zijt gij hier? Wat komt gij hier doen?

- Verschoon mij, admiraal, zeide Karel onthutst, ik kwam... ik had wel... ik zou u gaarne van de hoeve spreken.

- Welke hoeve?

- De Kleine Pommeraie... die welhaast leeg zal komen.

- Wie heeft u dat gezegd?

MENGELINGEN.

DE KONING

EN

DE INWIJDING

VAN

De Beurs te Amsterdam.

Het *Handelsblad* van den 11. September ll. geeft een verslag van de inwijding der Beurs te Amsterdam, en meldt onder anderen: «*Naauwelijks was een kwartier uurs verloopen, of de Koninklijke gasten, met gevolg, kwamen in open hofkoetsen voor het Paleis aanrijden, en stapten onder* het gejuich der menigte *aan den* koninklijken ingang *af, terwijl het Muziek-korps der dragonders de feestelijke stemming der menigte verhoogde.*

Kort daarop vertoonden Z. M. de Koning en Z. K. H. de Prins van Oranje zich naar gewoonte op het balkon van het Paleis, met hunne bekende minzaamheid het gejuich *der talrijke omstanders groetende*

Bij het verschijnen op de estrade, werd Z. M door de vergaderde kooplieden begroet met daverende herhaalde hoera's. *Met zigtbare aandoening werden die door den Koning beantwoord.*"

De bovenstaande woorden hebben in het gemelde berigt onze aandacht getrokken; want ook wij waren onder de talrijke menigte op den Dam en onder de kooplieden op de Beurs; maar onze ooren hebben geen gejuich, geene daverende en herhaalde Hoera's gehoord, en ons hart werd daardoor diep geschokt.

Voor ons heerschte er op den Dam onder de talrijke menigte eene akelige stilte, of liever eene verregaande onverschilligheid, en op de Beurs klonk het wel «daar is hij!" maar geen toon van vreugde klonk ons tegen.

Heeft dus het *Handelsblad* correspondenten, die beter gehoord hebben, dan dagen wij hetzelve uit om in een volgend nommer te durven zeggen, dat de menigte en de kooplieden hunne vreugde door *gejuich* hebben betoond, en wij zullen zwijgend Amsterdam, op den Dam of de Beurs tegenwoordig, laten beslissen; maar tot zoo lang zullen wij blijven beweren, dat het *Handelsblad* deszelfs artikel vooraf had gereed gemaakt en het gedrukt was, voor dat de menigte kon juichen, en de kooplieden hunne Hoera's uitgalmen.

Tot na die beslissing willen wij blijven redeneren als of wij waarheid schreven, en in de vooronderstelling dat *de Koning* door de menigte op den Dam met koele onverschilligheid is ontvangen, dat hij slechts zeer kort op het balkon is geweest, omdat hij daar was op eene akelige pijnbank; dat Hij — Willem van Nassau — en zijne Zonen nevens hem, daar stonden met ontbloote hoofden, tegen over de duizende *Nederlanders* met den hoed op het hoofd; dat Hij op het minzaamst het volk groette, en slechts hier en daar een enkele en magere jubel werd gehoord, om de stilte zoo veel duidelijker te maken; dat Hij zigtbaar is ontroerd geweest op de Beurs, omdat Hij daar zoo koel is ontvangen, en vermits dit waarheid is, zoo werd *een treffende wenk* gegeven.

Wat moet het toch in het oog van een' Nassau beteekenen, dat de Burgemeester en zijne Raden, aan het hoofd der Amsterdamsche Handelaren, hem eenige klomplimenten maken, of dat hier en daar één enkele onder het volk juicht, als zij hem zien? — Hij weet het immers, als het volk van Nederland verzameld is, zijn er altijd duizenden, die Hij heeft wel gedaan, — en daaronder worden nog dankbaren gevonden. — Hij weet het immers, dat, als de Burgemeester met zijne Vroedschap buigt en klomplimenten maakt, het maar regeringspersonen zijn, wier eigenliefde, op enkelen na, Hij door linten, kruisen en titels heeft verpligt, en die om Hem vleijen, om nog meer en nog meer te ontvangen — een soortgelijke *servile peons*, als die zelfde vleitaal aan *Lodewijk Napoleon* en zijnen broeder heeft geleerd.

Maar de Koning weet, dat van over-oude dagen de vertooning op het balkon van het Paleis, of waar dan ook te Amsterdam eene vertooning was vol beteekenis.

Dáár, van die plaats heeft het volk van Nederland zijne vroegere Burgemeesters en Vroedschappen, zijne Stadhouders en Koningen beoordeeld — en dáár ginds heeft de Beurs van Amsterdam over het lot van Volken met hunne Koningen beslist.

De ontvangst op den Dam en op de Beurs moet dus in de oogen van den Koning eene diepe beteekenis hebben.

Door ons verkeerd verkiezingstelsel kan de natie hare wenschen niet aan den Koning met kracht en klem bekend maken; de geest der Natie vertoont zich dus bij deze en dergelijke gelegenheden; — en wanneer zich dan koelheid openbaart, dan is dit een verschrikkelijk teeken! — dan is het volk ontevreden. — Maar, indien die koelheid zich ook op de Beurs openbaar maakt, dan is het tijd dat de Koning wijze raadslieden rondom zich vergadert. — Waren het Effectenhandelaars. — O! hunne afkeuring zoude mogelijk een lauwer aan Uw hoofd zijn, waarde Vorst! (en van deze mogt men het zelfs verwacht hebben, dat zij blijk van dankbaarheid gaven). Maar bedenk het wel, Gij stondt daar in het midden van de Amsterdamsche Beurs, dat is: in het midden van hen, die in alles handel drijven. — Alle takken van bestaan worden dáár vertegenwoordigd. — Het was dáár geene vereeniging van leden der Staten-Generaal, door een verkeerd kiesstelsel U als de waarachtige vertegenwoordiging voorgeworpen. — Het was geene vergadering van Adel, uit Uwe Bals en soirées, van lieden, gewoon de magtigen te dienen en te vleijen. — Neen, Koning van Nederland! Op de Beurs te Amsterdam hebt Gij gezeten onder de kern van uwe Natie, die weleer het lot van Koningen en dynastien besliste.

Keer in Uw binnenste, edelmoedige Koning, en vraag aan U zelven: hoe ben ik ontvangen? Vraag aan U zelven: hoe stond ik dáár op den Dam?

Vergelijk het met de ontvangst, toen Gij tot Koning zijt gekroond, en het volk alles van U wachtte, en de Beurs U zoo edelmoedig heeft ondersteund!

Vergelijk het met de ontvangst na Uwe terugkomst van den tiendaagschen Veldtogt!

Sire! De Natie bemint U nog; nog zijt Gij de edele krijgsman, dien Koningin Victoria over de Engelsche natie heeft gesteld om aan het hoofd der Europesche Coalitie, als ons werelddeel een' veldoverste mogt noodig hebben, op te treden. Maar den bijval der Nederlandsche Natie hebt Gij voorzeker te Amsterdam niet gesmaakt, en daarvoor zijn Uwe Ministers U verantwoording schuldig. — Roep hen daarom ter verantwoording voor U, en vraag hun af; *Wat hebt gij van het Nederlandsche volk gemaakt!* en zoo zij U niet kunnen antwoorden, of zoo hunne staatkunde U vervreemdde van de liefde van Uw volk, roep dan wijzer mannen in Uwen raad! — want onder duizenden Nederlanders worden er wel gevonden, welke U zullen weten te helpen in de regering, en worden die enkelen niet door U aangetroffen, reken dan maar op de geheele Natie, welke *U* nooit zal verlaten.

(*Utr. Avondbl.*)

FANTAZY.

De zon dook neer ter kim; verdiept in mijmeringen
Zat ik aan 't oeverzand;
Het avondfloers viel neer op duin en heuvelklingen, —
Ik dacht aan Nederland.
En dieper zonk de zon; haar laatste stralen kleurden
Den effen Noordzee-stroom,
Waarop, rondzwalpend, twee, drie kleine schepen beurden
Hunn' kielen log en loom.
Allengs verdween de zon en gouden gloed der stralen,
Het werd mij bang om 't hart;
Een nameloos gevoel, dat 'k niet vermag te malen,
Greep me aan; een vreemde smart.
Mij dacht: «gelijk die zon is Neerlands *zon verdwenen;*
Haar luister is voorbij,
Zij heeft voor eeuwig, ach, God helpe ons! uitgeschenen!...
En 't harte bloedde mij.
Wij hoopten eens: «die zon, zij keere spoedig weder!"
Die hoop... sints lang vervlog!
De storm stak op en wierp ons luchtkasteel ter neder,
En... vloeden weent mijn oog.
De Leidsche Zon *is heen; ook die heeft uitgeschenen!*
Minister! 't is uw werk.
Van Recht'ren *dood! helaas, helaas, ook die is henen, —*
Zacht drukke hem de zerk!
Er is geen hope meer, — geen hoop meer voor ons, armen,
Krank, — zijn we levend-dood, —
Wie zal, tenzij de Heer, *het Vaderland beschermen?*
Dat land, eens magtig, groot?
O God, *o groote* God, *geef Neêrland troost en hope,*
Ach, red het Vaderland!
Dit heldenland, weeleer de schrik van heel Europe,
En nu, — Europa's schand!
Geef God! *den Vorst den moed, de wijsheid onder Vaderen,*
Hij hoor' niet naar de reên
Der mannen des Behouds, *— die welige onspoeds-aderen,*
Verhoore hij 's Volks *beên!*
«'s Volks *stem* Gods *stem!" O, dat de Koning daarnaar luister,*
Geef, God! *hem ernst en kracht; —*
O! dat ons Neêrland, — dra verrezen uit het duister,
Eene eeuw van voorspoed wacht'!
Daar schoot aan 's Hemels trans,
Met schittrend-schoone glans,
Een hel en heerlijk licht.
De donder klonk me in 't oor,
Mijn beê ging niet te loor,
Verrukte mijn gezigt.
't Was, of 't me hope schonk,
Een stem me in de ooren klonk:
«Ik hoed uw Vaderland,
«Zijn lot is in Mijn *hand,*
«Laat vrij de Boozen en de Volksverdrukkers woeden,
«De God *van* Nederland *zal* Nederland *behoeden!*

Een Nederlander.

(*T. Nieuwsb.*)

BERIGT.

Die welke tegen den 1. October 1845 zich op de *Vlissingsche Courant* abonneren, zullen al de nommers, van den dag hunner inschrijving tot op het einde dezer maand September, *gratis* ontvangen.

Heeren Logement- en Koffijhuishouders, nog niet op de Courant geabonneerd zijnde, kunnen op franco aanvrage dezelve eene maand lang *gratis* als proef ontvangen.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. September. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Austerlitz, J. Obrich, New-Orleans, katoen en rijst; l'Immaculata, L. Emanuel, Marseille, stukgoed; Duke of Wellington, H. Cubit, Sierra-leona, stukgoed; Henriette, J. Beens, New-York, katoen en rijst; Charlotte, F. Muys, klipzout; Rosette, A. del Ria, stukgoed, beide Liverpool; Marensminde, H. Madsen, Livorno, marmer; Flavius, J. Davis, New-York, katoen en rijst; Friedrich Wilhelm, P. Minck, Fortuna Konings, C. Kramer, beide Odessa, lijnzaad; Klazina Theodosia, P. Fijn, Marseille, tarwe; Antverpiae, F. Claeys, ... stukgoed.

— Wel iedereen, admiraal.

— Iedereen is gek.

— Nogtans heeft mij de heer Rovère verzekerd...

— Ha! mijnheer Rovère bemoeit zich met mij pachters voor de Kleine Pommeraie te zoeken! viel hem de zeeman in de rede; waarschijnlijk omdat ik hem geen last heb gegeven! En het is hij die u hier zendt?

— Ja, admiraal.

— Wel nu! zeg hem dat ik niemand van noode heb om een pachter op te zoeken; dat ik zelfs wil kiezen.

— In dat geval, admiraal....

— En dat ik den eersten den besten niet neem zonder van zijne bekwaamheid en goeden naam te weten.

— 't Is ook daarover dat u de brief onderhield, deed hem Karel met meer kracht opmerken.

— Och God! ja, hernam de admiraal, een aanbevelingsbrief; dat kan ieder krijgen, gelijk een paspoort.

— De heer Rovère geeft er meer acht op, antwoordde Karel.

— Om dat hij u aanprijst, antwoordde de andere al spottende. De landman kreeg een blos.

— De admiraal heeft den brief niet gelezen, sprak hij.

— Lieve hemel! ik weet immers te voren wat er in staat; zeker doet men uwe jeugdigheid gelden...

— Inderdaad.

— Welnu! mij bevalt een oude landbouwer meer, die geen mangel heeft aan ondervinding; men voegt daarbij dat gij eerlijk en werkzaam zijt.

— 't Is zoo.

— Ik verkies een luije, maar rijke schelm, die wezenlijke verwarringen daarstelle. Voor huishuur is de inboel altoos een beter pand dan de goede wil.

— En heeft de heer admiraal den rijken pachter gevonden, welken hij verlangt? vroeg Karel met een weinig ontroering.

— Ja, was het antwoord; de dikke Patusot heeft mij voorstellen gedaan; ik zal ze aannemen.

Mérit zweeg. Hoe bitter hem deze teleurstelling ook ware, hij was geen mensch om nog na zoodanige verklaring aan te houden. Hij uitte zijn leed kortelijk, stiet de deur der zaal open, welke de admiraal hem niet weder toe liet doen, en trad de voorkamer door.

Reeds had hij den voet op den drempel, wanneer zich een weeklagend keffen liet hooren. Hij keerde het hoofd en merkte Brisquet, dien hij al mijmerende vergeten had, en welke met moeite naar hem kroop. Karel zich nederbuigende, nam hem op. Nieuwsgierig, vroeg de admiraal naar dien gekwetsten hond. De jonge landman vertelde hoe hij hem, naar het kasteel komende, gevonden had.

— Daar bij kwam het dan, dat gij met sneeuw en rijm bedekt waart? zeide de heer de Rajou op een zachteren toon; wat duivel steldet gij u voor een hond bloot aan u den nek te breken?

— Omdat hij pijn had, heer admiraal, antwoordde Karel.

— En waar gaat gij er mede blijven?

— Ik weet aan wie hij toebehoort.

— Ha! dan begrijp ik; gij rekent op eene belooning?

— Vergeef mij, admiraal, hij behoort aan eene arme vrouw; mijn moeite zal echter beloond worden!

— Hoe dat?

— Ik zal ze zoo blijde maken!

— Ha! gij hecht daar waarde aan? zeide hij op een bijna liefталligen toon... Hoe is uw naam?

— Karel Mérit.

— Inderdaad, het is degene dien ik in Meester Rovère's brief heb ontmoet. — En gij wenschtet de Kleine Pommeraie.

— Mijne eerzucht reikt niet hooger, antwoordde Karel al zuchtende; ik had daar mijne drie kinderen kunnen opbrengen.

— Gij hebt drie kinderen? dat is een ongeluk!

— Een ongeluk! stamelde de landman verbaasd na; een ongeluk! vergeef mij, admiraal, zij zijn alle drie wel te pas.

— Ja, maar gij moet ze voeden...

— Zekerlijk.... Dat geeft ook moed om te werken! Kon ik maar een pachthoeve vinden, zij zouden niets te kort hebben. Ongelukkig is het niet genoeg, gelijk de heer admiraal straks zeide, een goed arbeider te zijn.

— Mij dunkt, het is toch het bijzonderste

— Als men niets dan zijne eerlijkheid tot borg kan stellen.

— Gij weet er dan een betere?

— En als men het ongeluk heeft niet gekend te zijn. — De oude zeeman bleef op hem staren.

— Ja, maar ik ken u, zeide hij.

— Door de aanbeveling van mijnheer Rovère, zeide de landman.

— Neen! door degene die gij in den arm draagt.

— Hoe? ... de hond.

— De hond dien gij opnaamt omdat hij in gevaar was; dien gij eene oude vrouw weder brengt om haar blijde te maken.... Geen notarisbrief kan er zooveel van zeggen als dat, hoort ge!... Ik lach met dien van meester Rovère, en de duivel hale hem! maar de andere is goed, en ten teeken, neem ik u voor pachter van de Kleine Pommeraie.

Karel kon eerst zijne ooren niet gelooven. De heer de Rajou hem weder binnen geleid hebbende, moest hem zijne verzekering nogmaals herhalen. Het huurceel werd op staanden voet geteekend, en 's landmans vreugde was te grooter, daar hij voor een oogenblik alle hoop verloren had.

Bij dit eerste bewijs van toegenegenheid bepaalde zich echter de admiraal niet. Toen hij Karel beter kon waarderen, schoot hij hem geld, vergrootte zijne bebouwing, en hielp hem tot eenen verdienden en dus achtbaren welstand.

In zijne goede luimen was hij gewoon het anekdoot van Brisquet te verhalen, en liet nooit na het hiermede te sluiten: «dat in iedersoogen een trek van menschlievendheid de beste aanbeveling moest zijn."

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.